

Η ΛΙΛΙΑΝ

...

Εκείνη τη χειμωνιάτικη μέρα, που η Λίλιαν περιμάζεψε το ζώο απ' το δρόμο, ήταν αδύνατο να φανταστεί πως την ίδια στιγμή και με τα δυο της χέρια, υπόγραφε και την ισόβια καταδίκη της. Το αντιλήφτηκε αργότερα, όταν διαπίστωσε ότι, μέσα στο ίδιο της το σπίτι, είχε καταντήσει μια σκλάβια και πως αν ζούσε, ήταν λες, μόνο και μόνο για να φροντίζει το ζώο. Να το πλένει, να το χτενίζει και να το ταΐζει· κι όποτε θα είχε την επιθυμία να παίξει μαζί της, να παραδίνεται στα μυστήρια παιχνίδια του, μια κάτω στο πάτωμα, μια πάνω στον καναπέ, ή και στο κρεβάτι, μερικές φορές.

Όποιος θα επιχειρούσε να προσδιορίσει το παράξενο αυτό ζώο, θα ήταν όχι μόνο γενναίος, αλλά και ανεπανόρθωτα αισιόδοξος. Κι αυτό γιατί με την περιγραφή του, το ζώο δε θα είχε καμιά ομοιότητα. Παραδειγματος χάρη, όταν πεινούσε ή πείσμωνε, έμοιαζε μ' ένα προϊστορικό αγρίμι της ζούγκλας και των σπηλαιών, ενώ όταν έπεφτε πάνω στο σώμα της Λίλιαν και τη γαργαλούσε απ' την κορφή ως τα νύχια, της προξενούσε την αίσθηση πως ήταν μια υπερφυσική σαρανταποδαρούσα.

Σ' αυτές τις ευτυχημένες στιγμές, όταν δηλαδή το ζώο ήταν ήμερο κι έπαιζε μαζί της, αφού πρώτα της πασάλεψε όλο το κορμί με σάλια, στο τέλος, πηδώντας την, πήγαινε να ησυχάσει στη γωνιά του.

...